

Sygn. akt I C 654/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Mirosława Kurek – Będkowska**

Protokolant: **Beata Olewińska**

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Kancelarii (...)(...) K.**

o zapłatę kwoty 1 537,64 zł

I. zasądza od strony pozwanej Kancelarii (...)(...) K. na rzecz powoda K. K. kwotę **268,55 zł** (dwieście sześćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 marca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej Kancelarii (...)(...) K. na rzecz powoda K. K. kwotę **887 zł** tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 654/15

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda K. K. wystąpił o zasądzenie na rzecz powoda od strony pozwanej Kancelarii (...)(...) K. kwoty 1 537,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Na uzasadnienie żądania pozwu wskazał, że w dniu 10 marca 2006 roku Z. K. zawarł ze stroną pozwaną umowę na czas nieokreślony dotyczącą najmu lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...). Zgodnie z zawartą umową strona pozwana zobowiązana była do ponoszenia kosztów związanych z podatkiem od przedmiotowej nieruchomości. Przyjętym zwyczajem między stronami było opłacanie przez powoda w terminie należnego podatku od nieruchomości, a następnie obciążanie tymi kosztami stronę pozwaną na podstawie wystawionej faktury VAT. Zarzucił, że przez dłuższy okres czasu przyjęte rozwiązanie funkcjonowało między stronami bez zastrzeżeń, dopiero w 2012 roku strona pozwana zaczęła ignorować wystawiane przez powoda faktury VAT. W dniu 9 lutego 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 936,03 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 15.05.2012 rok. Za powyższą fakturę strona pozwana zapłaciła dopiero dnia 14.08.2012 roku przelewając kwotę 938,49 zł. Z uwagi na fakt, iż w dniu spełnienia świadczenia odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia w płatności wynosiły 30,34 zł powód zgodnie z zasadą wynikającą z art. 451 k.c. otrzymaną kwotę zaliczył w pierwszej kolejności na należność uboczną, a następnie na należność główną. Po zaliczeniu otrzymanej kwoty na wymagalny dług należność główna na dzień 14.08.2012 roku wynosiła kwotę 27,88 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 14.08.2012 roku. Następnie powód kolejno w dniu 09.02.2012 roku wystawił faktury VAT o nr (...) na kwotę 936,03 zł z terminem płatności 15.09.2012 roku oraz fakturę VAT o nr (...) z terminem płatności 15.11.2012 roku. W związku z obciążającymi stroną pozwaną fakturami w dniu 20.11.2012 roku przelała ona kwotę 938,49 zł na konto powoda bez wskazania na poczet,

której z wymagalnych faktur ma ona zostać zaliczona. W związku z tym powód w oparciu o reguły wynikające z kodeksu cywilnego w pierwszej kolejności zaliczył otrzymaną kwotę na poczet odsetek za opóźnienie, które w dniu 20.11.2012 roku wynosiły kwotę 23,88 zł, a następnie na poczet najdalej wymagalnej faktury tj. faktury VAT nr (...), z której niezapłacona kwota wynosiła 27,88 zł. Pozostała kwota zaliczona została na dług wynikający z faktury VAT nr (...) do kwoty 884,27 zł. W związku z tym do zapłaty pozostała kwota 49,30 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem wymaganej faktury VAT nr (...). Następnie w dniu 12.04.2013 roku pozwana przełała kwotę 938,49 zł. Powód ponownie w oparciu o reguły wynikające z kodeksu cywilnego w pierwszej kolejności zaliczył otrzymaną kwotę na poczet odsetek za opóźnienie, które w dniu 12.04.2013 roku wynosiły kwotę 53,01 zł, a następnie na poczet najdalej wymagalnej faktury tj. faktury VAT nr (...), z której niezapłacona kwota wynosiła 49,30 zł. Pozostała kwota zaliczona została na dług wynikający z faktury VAT nr (...) do kwoty 836,18 zł. W związku z tym do zapłaty pozostała kwota 99,85 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem wymaganej faktury VAT nr (...). Powód wystawił fakturę VAT (...) w dniu 15.05.2013 roku z terminem płatności do dnia 15.05.2013 roku na kwotę 2 250,90 zł. Pozwany dokonał wpłaty w dniu 13.06.2013 roku kwoty 1 119,38 zł. Powód ponownie, mając na względzie zasady kodeksu cywilnego, zaliczył wpłatę w pierwszej kolejności na poczet odsetek za opóźnienie w kwocie 30,72 zł, a następnie na poczet najdalej wymagalnej faktury, tj. faktury VAT nr (...), z której niezapłacona kwota wynosiła 99,85 zł. Pozostała część zaliczona została na kwotę wymagalną z faktury VAT (...), do wysokości 988,81. Niezapłacona kwota z faktury VAT nr (...) wynosi 1 262,09 zł. Wyjaśnił, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się niezapłacona część faktury VAT nr (...) wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Dodał, że z uwagi na zmiany współników - partnerów w Kancelarii (...) Radców Prawnych i (...) z siedzibą w K. wraz ze zmianami umowy spółki w 2013 roku oraz 2014 roku doszło do przekształcenia nazwy spółki - strony pozwanej, która obecnie brzmi Kancelaria (...) (...)

Nakazem zapłaty z dnia 01 kwietnia 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 1033/15 nakazano stronie pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę 1 537,64 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 23 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotą 624,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotą 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniosła w tym terminie sprzeciw.

W ustawowym terminie strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. W uzasadnieniu podniosła, że nie istnieje wierzytelność, która wedle załączonej umowy przelewu jest podstawą roszczenia zgłoszonego w pozwie, albowiem pismem z dnia 24 maja 2013 roku Z. K. wezwał pozwaną do zapłaty odsetek z tytułu opóźnienia w płatności należności z faktur (...), wskazując na wysokość tych odsetek oraz ich tytuł, a także określając, w jaki sposób zaliczył wpłacone wcześniej przez pozwaną należności z tytułu wspomnianych faktur. Ponadto Z. K. wezwał pozwaną do zapłaty z tytułu faktury VAT nr (...) kwoty 936,03 zł również z ustawowymi odsetkami we wskazanej tam wysokości. Łącznie Z. K. zażądał w wezwaniu zapłaty kwoty 1 119,38 zł w terminie 14 dni. Pozwana wezwanie do zapłaty otrzymała w dniu 03 czerwca 2013 roku i dokonała płatności w dniu 13 czerwca 2013 roku przelewając na rachunek Z. K. żadaną kwotę 1 119,38 zł. Niedorzeczne są wobec tego aktualne twierdzenia pozwu, jakoby pozwana nadal zalegała z zapłatą wskazanych w pozwie kwot, ujmowanych zresztą zupełnie inaczej niż we wspomnianym wezwaniu do zapłaty z dnia 24 maja 2013 roku. Treść tegoż wezwania wyklucza zarazem prawdziwość twierdzeń pozwu, co do sposobu zaliczenia przez Z. K. dokonanych przez pozwaną płatności w sposób inny niż wskazany w tym wezwaniu, a więc w taki sposób, jak określono to w pozwie. W tych okolicznościach pozwana spełnia swoje zobowiązanie względem Z. K. zgodnie z jego żądaniem, a więc wierzytelność, na jaką powołuje się powód w niniejszym postępowaniu nie istnieje. Niezależnie od powyższego strona pozwana zauważyła, że nigdy nie otrzymała od Z. K. faktury VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 roku, wobec czego nigdy nie zaksięgowwała kosztów wynikających z tej faktury, a jej płatności dokonała dopiero po otrzymaniu odpisu pozwu w niniejszej sprawie, do którego przedmiotową fakturę załączono. W tej sytuacji podniosła, że nie dała podstaw do wytoczenia powództwa w zakresie kwoty 1 262,09 zł z tytułu faktury VAT nr (...) i to powód winien ponieść koszty procesu związane z wniesieniem pozwu, skoro pozwany przy pierwszej czynności uznał powództwo w tym zakresie.

W odpowiedzi na sprzeciw w piśmie procesowym z dnia 03 czerwca 2015 roku pełnomocnik powoda podtrzymał żądania i twierdzenia pozwu. Podniósł, że zarzut strony pozwanej odnośnie nieistnienia wierzytelności nabytej na

podstawie umowy cesji wierzytelności jest bezpodstawny. Wskazał, że powód nie przeczy, iż Z. K. wystosował do strony pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 24 maja 2013 roku na kwotę 1 119,38 zł, jednakże dokonując wpłaty strona pozwana wskazując tytuł płatności, określiła go jako „Rozliczenie podatku od nieruchomości”. Zaliczenia dokonanej przez stronę pozwaną wpłaty, w braku oświadczenia dłużnika powód dokonał, więc w oparciu o art. 451 § 1 k.c. w sposób szczegółowo przedstawiony w treści pozwu. Zarzucił również, że niezgodny z prawdą jest również zarzut strony pozwanej odnośnie braku otrzymania faktury VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 roku. Przedmiotowa faktura została wysłana stronie pozwanej w dniu 08.05.2013 roku. listem poleconym i do chwili wytoczenia pozwu nie była kwestionowana jej treść, ani fakt odebrania czy brak doręczenia.

Pismem procesowym wniesionym w dniu 07 lipca 2015 roku pełnomocnik powoda ograniczył żądanie pozwu do kwoty 268,55 zł z odsetkami od dnia 25 marca 2015 roku zrzekając się roszczenia w dalszej części. Dodał, że faktura VAT nr (...) została wysłana stronie pozwanej listem poleconym w dniu 08 maja 2013 roku, następnie zawiadomiono ją o przelewie wierzytelności i wezwano do zapłaty pismami z dnia 29 stycznia 2015 roku, pozew w sprawie został wniesiony w dniu 25 marca 2015 roku, z kolei w dniu 24 kwietnia 2015 roku pozwana Spółka uregulowała dług w części. W związku z tym zasadnym jest obciążenie strony pozwanej kosztami procesu, zgodnie z regułą art. 98 k.p.c. Wskazał, iż wysokość kosztów poniesionych przez powoda wynosi kwotę 767,24 zł, na którą skala się opłata sądowa – 30 zł, opłata skarbową – 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i koszt dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 06 czerwca 2015 roku – 120,24 zł (2 x 72 km x 0,835 zł).

W odpowiedzi na powyższe strona pozwana w piśmie procesowym z dnia 21 lipca 2015 roku podtrzymała swoje stanowisko.

Na rozprawie w dniu 09 października 2015 roku pełnomocnik powoda wniósł jak w piśmie procesowym z dnia 09 lipca 2015 roku oraz oświadczył, iż liczy koszty procesu w kwocie 887 zł, na którą składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa w kwocie 600 zł oraz koszt dojazdu pełnomocnika – dwa razy po 120 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2006 roku Z. K. zawarł z Kancelarią (...) Radców Prawnych i (...) z siedzibą w K. umowę najmu lokalu użytkowego położonego w K. przy ul. (...) na czas nie oznaczony.

Zgodnie z zawartą umową Najemca zobowiązany był m.in. do ponoszenia kosztów związanych z podatkiem od przedmiotowej nieruchomości.

Dowód: odpis umowy najmu lokalu użytkowego z dnia 10.03.2006 r. – k. 17-18.

Przyjętym zwyczajem między stronami było opłacanie przez Wynajmującego w terminie należnego podatku od nieruchomości a następnie obciążanie tymi kosztami Najemcę na podstawie wystawionej faktury VAT.

Przez dłuższy okres czasu przyjęte rozwiązanie funkcjonowało między stronami umowy bez zastrzeżeń.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 9 lutego 2012 roku Wynajmujący wystawił fakturę VAT nr (...) tytułem podatku od nieruchomości na kwotę 936,03 zł z terminem płatności wskazanym na dzień 15.05.2012 roku.

Następnie Wynajmujący kolejno w dniu 09.02.2012 roku wystawił faktury VAT nr (...) na kwotę 936,03 zł z terminem płatności 15.09.2012 roku oraz fakturę VAT o nr (...) na kwotę 936,03 zł z terminem płatności 15.11.2012 roku.

Z kolei w dniu 15 maja 2013 roku wynajmujący wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 250,90 zł.

Dowód:

- odpis faktury VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r. – k. 24;
- odpis faktury VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r. – k. 25;
- odpis faktury VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r. – k. 26;
- odpis faktury VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 r. – k. 27.

Wynajmujący nie regulował w/w należności w terminie.

W dniu 14 sierpnia 2012 roku Najemca tytułem podatku od nieruchomości uiścił Wynajmującemu kwotę 938,49 zł. Następnie w dniu 20 listopada 2012 roku tytułem podatku od nieruchomości uiścił Wynajmującemu kwotę 938,49 zł i w dniu 12 kwietnia 2013 roku uiścił kwotę 938,29 zł.

Dowód:

- wydruk potwierdzenia transakcji z dnia 14.08.2012 r. – k. 28;
- wydruk potwierdzenia transakcji z dnia 20.11.2012 r. – k. 29;
- wydruk potwierdzenia transakcji z dnia 12.04.2013 r. – k. 30.

W piśmie z dnia 24 maja 2013 roku Z. K. wyjaśnił Wynajmującemu, w jaki sposób zarachował w/w wpłaty. Jednocześnie wskazał, że po uwzględnieniu tych wpłat pozostały do uregulowania odsetki w kwocie 61,65 zł za opóźnienie w płatnościach faktur VAT nr (...) oraz należności za fakturę nr (...) w wysokości 57,19 zł wraz z odsetkami w kwocie 4,82 zł oraz należność za fakturę VAT nr (...) w wysokości 936,03 zł z odsetkami w kwocie 59,69 zł. W związku z tym wezwał Wynajmującego do zapłaty łącznej należności w kwocie 1 119,38 zł w terminie 14 dnia od daty otrzymania wezwania.

Dowód: odpis pisma z dnia 24 maja 2013 roku – k. 42.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Wynajmujący w dniu 13 czerwca 2013 roku dokonał wpłaty kwoty 1 119,38 zł.

Dowód: odpis potwierdzenia transakcji z dnia 13.06.2013 r. – k. 31 i k. 44.

Tymczasem z uwagi na zmiany partnerów w Kancelarii (...) (...) (...) z siedzibą w K. doszło do przekształcenia nazwy spółki - strony pozwanej, która obecnie brzmi Kancelaria (...) Radców Prawnych w K..

Dowód: odpis z Krajowego Rejestru Sądowego strony pozwanej – k. 12-16.

Pismem z dnia 22 maja 2014 roku Z. K. wezwał Kancelarię (...) (...) K. do zapłaty należności i odsetek wyliczonych na dzień ostatniej operacji tj. 19 grudnia 2013 roku w kwocie 4 233,70 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania.

Wezwanie to obejmowało również należności za faktury VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r., nr 6 z dnia 09.02.2012 r. i nr 7 z dnia 09.02.2012 r.

Ponadto wezwanie to dotyczyło należności za fakturę VAT nr (...) z dnia 15.05.2013 r.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2014 r. – k. 19.

W dniu 22 stycznia 2015 roku pomiędzy powodem K. K., a Z. K. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, która według oświadczenia, przysługiwała H. K. w stosunku do strony pozwanej, co do kwoty 1 262,09 zł wraz z odsetkami, wynikającej z faktur VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r., nr 6 z dnia 09.02.2012 r., nr 7 z dnia 09.02.2012 r. i nr 16 z dnia 15 maja 2013 r.

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 stycznia 2015 r. – k. 20-21.

W związku z tym pismem z dnia 29 stycznia 2015 roku Z. K. zawiadomił pozwaną Spółkę o zbyciu długu wynikającego z wyżej wymienionych faktur VAT i jednocześnie poinformował, że zapłata należności w kwocie 1 262,09 zł powinna nastąpić na rzecz K. K..

Z kolei powód pismem doręczonym w dniu 05 lutego 2015 roku poinformował stronę pozwaną o przejęciu przez niego długu wynikającego z faktur VAT nr (...) z dnia 09.02.2012 r., nr 6 z dnia 09.02.2012 r., nr 7 z dnia 09.02.2012 r. i nr 16 z dnia 15 maja 2013 r. jednocześnie wzywając go do spłaty zadłużenia wysokości 1 262,09 zł w terminie do dnia 13 lutego 2015 r.

Dowód:

- zawiadomienie o przelewie wierzytelności – k. 22;
- wezwanie do zapłaty z dnia 29 stycznia 2015 roku wraz potwierdzeniem odbioru – k. 23 i 71.

Pozwem wniesionym w dniu 23 marca 2015 roku K. K. wystąpił o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 1 537,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa.

W uzasadnieniu podał, że na kwotę tę składa się wyłącznie niezapłacona część faktury VAT nr (...) w wysokości 1 262,09 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami.

Okoliczność bezsporna.

Strona pozwana przyznała, że powodowi przysługuje wierzytelność z tytułu faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 roku i w dniu 24 kwietnia 2015 roku uiściła na jego rzecz należność główną w kwocie 1 262,09 zł.

Dowód: wydruk p otwierdzenia transakcji z dnia 24 kwietnia 2015 r. – k. 45.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu ograniczone powództwo jest zasadne.

W pierwszym rzędzie należy jednak wskazać, że przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje, bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849). Przepis art. 509 § 2 k.c. stanowi zaś, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W niniejszej sprawie powód co do zasady udowodnił, że przelana wierzytelność istniała oraz, że przysługiwała „pierwotnemu wierzycielowi”. Analizując jednak dowody zgromadzone w sprawie Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotem cesji umowy wierzytelności nie mogły być należności wynikające z faktur VAT o nr (...) z dnia 09.02.2012 r., nr 6 z dnia 09.02.2012 r. i nr 7 z dnia 09.02.2012 r., skoro w dniu zawarcia umowy już były spłacone. Nie ulega, bowiem wątpliwościom, że w piśmie z dnia 24 maja 2013 roku Z. K. wezwał pozwaną Kancelarię do zapłaty kwoty 1 119,38 zł, na którą składały się skapitalizowane odsetki za opóźnienie w płatnościach faktur VAT nr

(...) oraz należności za fakturę nr (...) w wysokości 57,19 zł wraz z odsetkami w kwocie 4,82 zł oraz należność za fakturę VAT nr (...) w wysokości 936,03 zł z odsetkami w kwocie 59,69 zł, zaś w odpowiedzi na powyższe wezwanie strona pozwana w dniu 13 czerwca 2013 roku dokonała wpłaty w/w kwoty 1 119,38 zł. Niemniej jednak nie uszło uwadze Sądu, że dochodzona pozwem kwota 1 537,64 zł - jak wynika z uzasadnienia - stanowi wyłącznie niezapłaconą część faktury VAT nr (...) w wysokości 1 262,09 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Co istotne przy tym strona pozwana faktycznie uznała swój dług wobec powoda wynikający z powyższej faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 roku.

W tym miejscu godzi się zauważyć, iż uznanie roszczenia nie musi w każdym wypadku przybierać formy uznania właściwego, stanowiącego w pewnym uproszczeniu umową między wierzycielem, a dłużnikiem stwierdzającą istnienie długu i wolę uregulowania należności przez dłużnika (por. wyrok SA w Białymstoku, I ACa 459/12, LEX nr 1235961). Uznanie może mieć również postać uznania niewłaściwego, które polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia (wyrok SA w Katowicach, I ACa 663/12, LEX nr 1280122). Uznanie niewłaściwe może być więc dokonane w sposób dorozumiany przez czynność czysto faktyczną, a w konsekwencji nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia. Jest to, zatem oświadczenie wiedzy zobowiązanego, wyraz świadomości o istnieniu jego długu wobec określonej osoby, na podstawie, którego wierzyciel może przypuszczać, że zobowiązanie zostanie przez dłużnika wykonane.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za niebudzące wątpliwości, że strona pozwana zarówno, co do zasady jak i co do wysokości akceptowała istniejącą wiarygodność powoda, a jedynie z sobie znanych przyczyn opóźniła jej zapłatę. Sąd nie dał wiary przy tym twierdzeniom pozwanej Spółki, że należność z tej faktury uiściła dopiero po wniesieniu pozwu, gdyż wcześniej jej nie otrzymała. W kontekście powyższego Sąd przeanalizował, bowiem zachowanie strony pozwanej stanowiącej reakcję na otrzymane w dniu 05 lutego 2015 roku wezwanie do zapłaty, z którego wprost wynikało, że dochodzona należność obejmuje również fakturę VAT nr (...). Strona pozwana do chwili wytoczenia pozwu nie kwestionowała zasadności i wysokości tej faktury. Twierdzenia pozwanej Spółki w tym zakresie Sąd uznał, więc za niewystarczające i w ocenie Sądu zostały wyrażone na potrzeby niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględniłby powództwo w zakresie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 roku, jednakże w związku z zapłatą w toku postępowania kwoty 1 262,09 zł pismem procesowym wniesionym w dniu 07 lipca 2015 roku pełnomocnik powoda ograniczył żądanie pozwu do kwoty 268,55 zł z odsetkami od dnia 25 marca 2015 roku zrzekając się roszczenia w dalszej części.

Zgodnie natomiast z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Ponadto w świetle przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymieniona czynność jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Stosownie natomiast do przepisu art. 355 k.p.c., jeżeli powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, przy czym postanowienie to może zapaść na posiedzeniu niejawnym, gdy cofnięcie pozwu nastąpiło w piśmie. Ponieważ brak jest podstaw do przyjęcia, że cofnięcie pozwu, co do zapłaty należności głównej wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 roku w kwocie 1 262,09 zł jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, uznać należy, iż nastąpiło ono ze skutkiem prawnym.

W pozwie powód domagał się jednak nie tylko zapłaty części nieopłaconej faktury VAT nr (...) z dnia 15 maja 2013 roku, ale również skapitalizowanych odsetek od nieterminowej płatności tej faktury wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu.

W tym zakresie oczywiście nie doszło do uznania niewłaściwego długu z tytułu odsetek przez pozwaną.

Niewątpliwie powód był uprawniony do dochodzenia odsetek, w tym od zaległych odsetek, zgodnie z treścią art. 482 § 1 k.c. Stosownie do przywołanego przepisu zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili

wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Przepis art. 482 § 1 k.c. daje możliwość domagania się skapitalizowanych odsetek za okres od terminu płatności określonego w fakturze VAT do daty wniesienia pozwu oraz żądania odsetek od zaległych odsetek od momentu wytoczenia powództwa. Odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 1994r. (sygn. akt III CZP 70/94, OSNCP 1994, nr 11, poz. 220, Wokanda 1994, nr 9, s. 6), samo pozwanie o odsetki zaległe – a więc o odsetki za opóźnienie w zapłacie określonej sumy pieniężnej – nie daje jeszcze podstawy do stosowania procentu składanego od dnia złożenia pozwu. W konsekwencji żądanie pozwu musi objąć także odsetki od odsetek i dopiero ten moment otwiera możliwość obliczania odsetek od nowej, podwyższonej wysokości.

W tym aspekcie Sąd ustalił na podstawie kalkulatora odsetek ustawowych (www.kalkulatory.gofin.pl), iż wysokość odsetek ustawowych liczonych od kwoty należności głównej 1 262,09 zł od dnia 16 maja 2013 roku do dnia 23 marca 2015 roku wynosi kwotę 288,58 zł. W tym zakresie powód ograniczył jednak żądanie pozwu do kwoty 268,55 zł, a Sąd jest związany tym żądaniem (art. 321 § 1 k.p.c.) i z tych powodów należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 268,55 zł. Natomiast od tej kwoty na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd zasądził odsetki ustawowe naliczane od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punktach I i II sentencji.

Zgodnie z kolei z przepisami art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, a do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Ustawa nie określa szczegółowo, co oznacza pojęcie „kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i obrony”, jednakże poprzez regulację zawartą w art. 98 § 3 k.p.c. wskazuje elementy składające się na niezbędne koszty procesu ponoszone przez stronę reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego. W świetle przywołanego przepisu do niezbędnych kosztów procesu zaliczyć należy wynagrodzenie i wydatki adwokata (radcy prawnego). Zgodnie z najnowszym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 20.04.2011r., I Cz 22/11, z dnia 18.07.2012 r., III CZP 33/12 oraz z dnia 30.01.2013 r., V CZ 82/12) wydatki pełnomocnika obejmują również koszty dojazdu do sądu, w którym sprawa się toczy. Trzeba również zauważyć, że z treści art. 98 § 3 k.p.c. nie wynika, by uzasadniony był zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika tylko w przypadku wezwania go do osobistego stawiennictwa na rozprawie.

W tym aspekcie Sąd ustalił, że do kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty dojazdu pełnomocnika na dwie rozprawy – zgodnie z jego żądaniem – w kwocie 240 zł (koszt przejazdu na jedną rozprawę wyniósł 120,35 zł tj. 72 km x 2 = 144 km x 0,8358 zł), co dają łącznie kwotę 887 zł.

Sąd przy tym podziela stanowisko powoda, iż należy mu się całość poniesionych kosztów procesu, mimo częściowego cofnięcia pozwu. Pozostając w opóźnieniu z terminowym regulowaniem należności z faktur VAT, w tym istotnej faktury nr (...) z dnia 24 kwietnia 2015 roku i co istotne - ***będąc przed wszczęciem postępowania wezwany do dobrowolnej spłaty zadłużenia z tego tytułu***, strona pozwana dała K. K. powód do wytoczenia powództwa. W orzecznictwie przyjmuje się, że za stronę przegrywającą uważa się pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 3 kwietnia 2013r., sygn. akt I ACa 151/13, LEX nr 1314827, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 1979r., sygn. akt I Cz 92/79, LEX nr 8188).